

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 213/2526

อัยการอุบลราชธานีโจทก์ นางหงอน กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 11, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 17, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 81, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 64, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27, พ.ร.บ.ศุลกากร มาตรา 27, พ.ร.บ.ศุลกากร (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2482 มาตรา 17

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 2 ให้จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นลูกสะใภ้และเป็นคนลาว เข้าพักอาศัยในบ้านเพราะมีครรภ์แก่จนคลอดเพื่อจะให้แพทย์ตรวจรักษา มิใช่ให้เข้าพักเพื่อให้พ้นจากการจับกุม จำเลยที่ 2 จึงไม่มีความผิดตาม พ.ร.บ. คนเข้าเมืองฯ ม.64ธนบัตรและเหรียญกษาปณ์ไทยมิใช่สิ่งของอันอาจนำไปจำหน่ายเป็นสินค้าอย่างธรรมดาต่างๆไปได้ จึงมิใช่ "ของ" ตามความใน พ.ร.บ.ศุลกากรฯ ม.27 ฉะนั้นการที่จำเลยที่ 2 กับพวกนำเงินไทยดังกล่าวออกไปนอกราชอาณาจักร จึงไม่เป็นความผิดตาม พ.ร.บ.ศุลกากรฯ ม.27ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 11, 17, 81 ลงโทษตาม มาตรา 62 ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีโทษหนักที่สุด จำคุก 1 เดือน ปรับ 100 บาท จำเลยที่ 2 มีความผิดตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 64 จำคุก 1 ปี ปรับ 10,000บาท และตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2482 มาตรา 6, 16, 17 อีกกระทงหนึ่ง ปรับสี่เท่าราคาของเป็นเงิน 19,160บาท รอการลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองไว้คนละ 3 ปี ข้อหาอื่นในท้ายศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 2 มีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากรฯ มาตรา 27 (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2482 มาตรา 6 เพียงกระทงเดียว ปรับสี่เท่าราคาของเป็นเงิน 19,160 บาท คืบเงินไทยจำนวน 140,284.25 บาทให้แก่เจ้าของโจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยข้อกฎหมายว่า "ทางพิจารณาได้ความจากพยานหลักฐานโจทก์และจำเลยที่ 2 ว่า เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2523 เวลาประมาณ 17.30นาฬิกา มีผู้ประสงค์สินบนนำจับมาแจ้งแก่นายประพจน์ สุทธิรัตน์ นายอำเภอเขมราฐว่ามีคนลาวหลบเข้ามาอยู่ในประเทศไทยพักอยู่ที่บ้านจำเลยที่ 2 โดยนำทองคำมาขายแล้วซื้อของกลับไปประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว นายประพจน์ นายชิดชนก ทับแสง ปลัดอำเภอ และเจ้าพนักงานตำรวจกับราษฎรอาสาสมัครไปที่บ้านจำเลยที่

คำพิพากษา

2 บ้านนาอาลอน ตำบลพะลาน อำเภอเขมราฐ จังหวัดอุบลราชธานี บ้านจำเลยที่ 2 ปลูกอยู่โดดเดี่ยวห่างหมู่บ้าน และห่างจากฝั่งแม่น้ำโขงประมาณ 500 เมตร ขณะนั้นน้ำในแม่น้ำโขงเต็มฝั่งเอ่อเข้ามาในห้วยซึ่งห่างบ้านจำเลยประมาณ 100 เมตร เรือยนต์แล่นเข้าออกในห้วยได้ เมื่อไปจนจะถึงบ้านจำเลยที่ 2 มีนายพั้วคนลาวถือสิ่งของวิ่งหนีไป และพบกล่องบรรจุของในบริเวณบ้านจำเลยที่ 2 และบนนอกชานบ้านจำเลยที่ 2 ในกระเป๋าสานซึ่งรวมอยู่ในกล่องมีธนบัตรไทยฉบับละ 500 บาท เป็นเงิน 140,000 บาท ธนบัตรประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว รวม 6010 กีบ เงินไทยในกระเป๋ากางเกงยีนส์และกระเป๋าสีเสื้อขาวจำนวน 284.25 บาท จึงยึดไว้เป็นของกลาง ตามรายการประเมินราคาสินค้าเอกสารหมาย ปจ.1 ส่วนจำเลยที่ 1 เป็นคนลาวเป็น

ลูกสะใภ้จำเลยที่ 2 มาพักอาศัยอยู่กับจำเลยที่ 2 เพื่อให้แพทย์ตรวจเพราะตั้งครรภ์แก้มืออาการผิดปกติ เจ้าพนักงานได้แจ้งข้อหาและบันทึกจับกุมจำเลยตามเอกสารหมาย จ.1 ศาลฎีกาพิเคราะห์แล้ว ที่โจทก์ฎีกาว่า จำเลยที่ 2 มีความผิดฐานให้ที่พักอาศัยแก่จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นคนต่างด้าว (ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว) เข้ามาในราชอาณาจักรไทยโดยผิดกฎหมายตามฟ้องนั้น พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 64 บัญญัติว่า ผู้ใดรู้ว่าคนต่างด้าวคนใดเข้ามาในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ ให้เข้าพักอาศัย ซ่อนเร้น หรือช่วยด้วยประการใด ๆ เพื่อให้คนต่างด้าวพ้นจากการจับกุม ต้องระวางโทษ ฯลฯ คดีนี้ฟังได้ว่าจำเลยที่ 1 เป็นคนลาวของประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้เข้ามาพักอาศัยอยู่ที่บ้านจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นพ่อสามีที่ตำบลพะลาน อำเภอยะรัง จังหวัดอุบลราชธานี โดยไม่มีหนังสือเดินทางและไม่ได้ผ่านด่านตรวจเข้าเมือง ทั้งนี้เพราะจำเลยที่ 1 มีครรภ์แก่จะคลอดต้องการให้แพทย์ที่โรงพยาบาลเขมราฐตรวจครรภ์ซึ่งจำเลยที่ 1 เป็นคนไข้ของโรงพยาบาลดังกล่าว ตามบัตรประจำตัวคนไข้เอกสารหมาย ล.5 เช่นนี้ เห็นว่าผู้ที่จะมีความผิดตามบทกฎหมายดังกล่าวจะต้องปรากฏว่าเป็นผู้ที่ให้คนต่างด้าวพักอาศัย ซ่อนเร้น หรือช่วยด้วยประการใด ๆ เพื่อให้คนต่างด้าวพ้นจากการจับกุม แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่าจำเลยที่ 2 ให้จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นลูกสะใภ้เข้าพักอาศัยในบ้านของจำเลยที่ 2 เพราะความเจ็บป่วย เพื่อที่จะให้แพทย์ตรวจรักษา จึงมิใช่มีเจตนาให้เข้าพักอาศัยเพื่อให้จำเลยที่ 1 พ้นจากการจับกุมตามบทกฎหมายที่โจทก์ฟ้อง จำเลยที่ 2 จึงไม่มีความผิดในข้อหาดังกล่าว ฎีกาข้อนี้ของโจทก์ฟังไม่ขึ้นที่โจทก์ฎีกาว่าเงินไทยจำนวน 140,000 บาท (ที่ถูกจำนวน 140,284 บาท 25 สตางค์) เป็นของนายพั้วซึ่งได้มาจากการกระทำความผิดตามมาตรา 27 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2464 จึงเป็นของที่ต้องริบตามพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2482 มาตรา 17 นั้น ศาลฎีกาเห็นว่าธนบัตรและเหรียญกษาปณ์ดังกล่าวเป็นธนบัตรและเหรียญกษาปณ์รัฐบาลไทยและเป็นเงินที่ชำระหนี้ได้ตามกฎหมายในประเทศไทยมิใช่สิ่งของอันอาจนำไปจำหน่ายเป็นสินค้าอย่างธรรมดาทั่ว ๆ ไปได้ ธนบัตรและเหรียญกษาปณ์กล่าวจึงมิใช่ "ของ" ตามความหมายในมาตรา 27 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2469 ฉะนั้น การกระทำของจำเลยที่ 2 กับพวกที่นำเงินไทยดังกล่าวออกไปนอกราชอาณาจักรจึงไม่มีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2469 มาตรา 27 ทั้งเงินไทยดังกล่าวมิใช่เป็นทรัพย์สินที่จำเลยมีไว้เป็นความผิด ได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดหรือได้มาโดยการกระทำความผิด จึงริบธนบัตรและเหรียญกษาปณ์ของกลางที่เป็นเงินไทยไม่ได้"พิพากษายืน

องค์คณะ

แถมชัย สิทธิไตรย์ · ขจร หะวานนท์ · อำนัคม์ คล้ายสังข์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/213/2526>